

Ангел Каралийчев

Светулката и бухалът

Дядо Златан прибра стадото в кошарата, натири Марка, старото магаре, на полето да пасе и заключи вратнята. От сухи клонки накладе огън пред кошарата и си опече три картофа. Навечеря се, легна на тревата край огъня, загърна се в закърнения вехти кожух и заспа дълбоко. От близката лешникова горица излезе една светулка с угаснало фенерче. Литна тихичко над заспалите овце, завъртя се край огъня и когато една главня изпраща и разсипа наоколо искри, малката крилата душица грабна една искра и си запали фенерчето. Почна да мъждука над кошарата, прехвъркна трънения плет и пое през тъмното поле. Насред полето с наострени уши седеше Марко, старото магаре, и гледаше към гората.

Светулката трепна напреде му като росна капчица, озарена от ясно утринно слънце и попита:

– Защо не лягаш да спиш? Какво гледаш към гората?

– Ах, сестро светулке, много съм разтревожен! – отвърна Марко. – Всяка вечер, преди да си легна, аз опирам ухо до земята и слушам какво става по света. Ако всичко е в ред и работният свят мирно почива, аз лягам на тревата, спокойно заспивам и се усмихвам насън. Ала тая нощ за мене няма сън. Като си опрях ухото (то е моето радио) до земята, чух далечен вик. Един пътник вика за помощ от дълбочината на гората. Той е сбъркал пътя и не знае накъде да върви. Вълци го дебнат със зъби като тесли. Мечки стръвници реват подире му. А напреде му бучи една черна река, пълна с крокодили. Той не знае, че под столетните дървета се вие една бяла пътечка, която води надолу към мирните села. Няма кой да му покаже тази пътечка. Ти знаеш ли я?

– Как да не я зная! – отвърна светулката. – Когато минавам през старата гора, все над тази пътечка летя.

– Тогава, сестро светулке, бързай да светнеш на загубения пътник. Ако му помогнеш, ще сториш едно добро дело.

– Ей сега ще ида! – рече светулката и се упъти към гората.

Навлезе под клонестите дървета, обрасли с вековен мъх, затрепка над Мечите поляни, над храстите, в които спяха мустакати зайчета. Спря се до едно сухо дърво, ударено от гръм, и се ослуша. Ала наместо гласа на загубения пътник чу наблизо зловещо бухане:

– Бух! Бух! Бух! Аз съм злият дух!

– Ах, колко е страшно! – прошепна малката светулка, спусна се надолу, кацна в чашката на едно диво горско цвете и му се помоли:

– Скрый ме, защото много ме е страх от онова тъмно нещо, дете буха.

– Няма място в чашката ми, нали виждаш колко е мъничка!

– Тогава прибери ми само фенерчето, а пък аз ще се потуля под един сух листец, додето отмине тъмното нещо.

Дивото цвете пое фенерчето в чашката си и тя светна като бисерно зърно. Светулката се сви под един сух листец и притаи дъх. Появи се бухалът. Размаха над цветето две големи крила и викна със страшен глас:

– Кой запали тази светлина?

– Аз я запалих! – с премаляло гласче отговори светулката.

– Защо я запали? Не знаеш ли, че гората нощем трябва да бъде тъмна? Ти потъпка закона за нощния мрак. Затова те осъждам на смърт!

– Помощ! – изпищя светулката под сухия листец, но додето свърши, тъмната птица я удари със студеното си крило.

Далеч някъде в полето Марко, старото магаре, изправи ухото си и долови писъка на светулката. Вирна глава нагоре и почна да реве в нощния час. Размърдаха се хората, заспалите гадина, притихналите птици в гнездата, раците в подмолите. Верчето се стресна, сънено почна да трие очите си и погледна през прозореца към звездите. Пробуденият свят запита магарето:

– Защо реवेश, тръбачо? Какво се е случило?

Марко тъжно почна да разказва за злата участ на светулката с фенерчето. Като чува разказа на магарето, хората и гадините се дигнаха и се втурнаха към полето. Събраха се:

200 юначета с бели калпачета,
200 рачета-кривокрачета,
200 баби с дървени саби,
200 врабци напети – все на самолети,
200 котаци с дълги мустаци,
200 папагали като хали,
200 петли стари
и едно магаре (Марко).

Потеглиха към гората да нападнат тъмната птица. Най-напред вървеше Марко и тръбеше. Намериха я тъкмо когато се гласеше да отключи черния нощен дъжд, за да угаси светлината на малкото фенерче в чашката на дивото цвете. Замахнаха бабите със сабите, мръднаха си котациите мустаци, втурнаха се като хали двеста папагали върху чудовището, полетяха юнаците след раците, взеха да кукуригат двеста петли стари, ревна дъртото магаре. Уплаши се нощният разбойник и размаха криле. Побягна вдън горите Тилилейски и кацна на един клон надолу с главата. От мъка почна да се надува, стана голям като бъчва, мукна и се пукна.

А фенерчето? Фенерчето ще го вдигне Верчето. То ще иде в гората. Ще прибере фенерчето от чашката на дивото цвете и ще озари пътечката, по която загубеният пътник ще слезе към светлините на мирните села.

КРАЙ

© Ангел Каралийчев

Сканиране и разпознаване: unicode, 2007

Редакция: BНorse, 2007

Публикация:

Ангел Каралийчев, НАЙ-ТЕЖКОТО ИМАНЕ – ПРИКАЗКИ И РАЗКАЗИ

Съставител ГЕОРГИ СТРУМСКИ

Библиотечно оформление СТЕФАН ГРУЕВ

Редакционна колегия ЕФРЕМ КАРАНФИЛОВ, ИВАН ЦВЕТКОВ, ЙОРДАН МИЛЕВ,
КАМЕН КАЛЧЕВ

Отговорен редактор НИКОЛАЙ ЯНКОВ. Редактор на издателството АННА
ПАНЧЕВА

Илюстрации АЛЕКСИ НАЧЕВ. Художник на корицата РАДОЙ БОЯДЖИЕВ.

Художествен редактор ИВАН МАРКОВ

Технически редактор ЕЛЕНА МЛЕЧЕВСКА. Коректор ТАНЯ СИМЕОНОВА

Първо издание. ЛГ. V. Тематичен № 13/9537172431/6006-2-79

Дадена за набор на 23. IV. 1979 г. Подписана за печат на 27. IX. 1979 г. Излязла от
печат на 10. X. 1979 г.

Поръчка № 118. Формат 1/16 60×90. Тираж 60 000. Печатни коли 16. Издателски коли
16. Цена 2 лв.

„НАРОДНА МЛАДЕЖ“ – ИЗДАТЕЛСТВО НА ЦК НА ДКМС. МОНОФОТО, ПЕЧАТ
И ПОДВЪРЗИЯ ДПК „Д. БЛАГОЕВ“. СОФИЯ – 1979

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3388>]